

Hazatérési Igazolvány

Valable jusqu'au 15 novembre

763.

Hazatérési igazolvány
Certificat de retour

pour **GREINER LILI**
Mlle LILI GREINER

Személy adatok:
Signement:

Születési helye:
Lieu de naissance: **Budapest**

Születési ideje:
Date de naissance: **1928 év június hó 19 nap**

Lakóhelye:
Domicile: **Alingsås**

Családi állapota:
État civil: **hajadon - fille**

Foglalkozása:
Profession: **háztartás - ménage**

Terméte:
Taille: **közepes - moyenne**

Színe:
Yeux: **kék - bleus**

Haja:
Cheveux: **sötétszőke - blonde foncée**

Különös ismertető jelei:
Signes particuliers:

A hazatérési igazolvány tulajdonosának aláírása:
La signature du titulaire du présent certificat de retour:

Greiner Lili

Ez a hazatérési igazolványom, amelyet a stockholmi magyar konzulátus állított ki, 1946-ban. Markó Józsefné Erzsi segítségével jöttem haza, aki a stockholmi magyar nagykövetségen dolgozott. Erzsit úgy ismertem meg, hogy a Wallenberg Komiténak [The Raoul Wallenberg Committee of Sweden] írtam egy levelet 1945 nyarán, hogy nem tudnak-e valamilyen módot arra, hogy egy levelet juttassak el Magyarországra. Kaptam egy választ, aláírva Dr. Markó Józsefné néven, aki azt írta, hogy ugyan nincs posta-összeköttetés, de van Londonon keresztül egy lehetőség, diplomáciai futárral el tudják juttatni a leveletem. Aztán kiderült, hogy a [későbbi] férjem nagynénje neki unokatestvére. Erzsi valamilyen alapítványtól szerzett nekem egy repülőjegyet Stockholmtól Prágáig. Azt mondta, hogy Prágától majd valahogy vonattal haza tudok jönni. Megkaptam ezt a Budapestig szóló utazási lehetőséget, csak onnan már nem repülővel, hanem vonattal jöttem. Tíz

magyar katonát hoztak haza, akiket szintén Bergen-Belsenből vittek betegen Svédországba, és miután én tudtam egyedül idegen nyelvet, a németet, ezért kineveztek engem transzportvezetőnek, és hazáig hoztam ezeket a fiúkat. Nagyon jól jöttek nekem Prágában, mert a repülőtérről villamossal kellett becipelni a sok bőröndöt meg a többi csomagot. Ők meg mégis erős fiatal férfiak voltak. Amikor megláttam a Dunát a vonatból, az volt nekem az első nagy sokk. Valahol Komárom környékén, mert nagy kerülővel jöttek a vonatok, hidak nem voltak, tehát a rendes útvonalon nem lehetett jönni. Végig a Dunakanyar mellett jöttünk be a Keleti pályaudvarra. Sokáig állt a vonat ott a Duna-parton, Komárom külső állomásánál, egy bakterháznál. Én álltam az ablakban, és bögttem. Akkor odajött egy pályaőr vagy bakter, mert az ő háza mellett volt az a sín, és azt mondta, hogy ne sírjak, és teleszedte a sapkáját cseresznyével. Ez május végén volt, és olyan vizes vacak cseresznye volt, fölnyújtotta nekem a cseresznyét, csak hogy ne sírjak. Stockholmból, mikor már tudtam, hogy mikor indul a repülő, táviratoztam haza. Ez 1946. májusban volt. Küldtem egy táviratot, aminek a pontos szövege az volt, hogy útban vagyok hazafelé, péntek este indulok Prágából. Tudniillik azt tudtam, hogy én péntek délután érkezem Prágába repülővel, és hogy valószínűleg éjszaka továbbutazunk vonattal. Gondoltam, hogy az itthoniak majd megérdeklődik, hogy mikor érkezem. Azt gondoltam, hogy van menetrend. De menetrend nem volt, teljesen találomra jártak a vonatok. Amikor hazaérkeztem, akkor derült ki, hogy a férjem kiment a Keleti pályaudvarra, és megkérdezte, hogy ha valaki péntek este Prágából indul, akkor mikor érkezhet meg. Azt mondták neki, hogy legkorábban kedden, mert mindenhol állnak a vonatok fél napokat, és kedd előtt nem valószínű. Akkor kiment a Déli pályaudvarra, ott is megkérdezte, azt mondták, hogy talán hétfőn már itt tud lenni. És akkor az anyukám fogta a piaci szatyrát, hogy kimegy a Garay téri piacra vásárolni, és azt gondolta, hogy ő még elmegy a Nyugati pályaudvarra is megkérdezni, mert ki tudja, hogy jól tudják-e. Ez szombat délután volt. Kiment a Nyugati pályaudvarra, és megkérdezte, hogy Prágából mikor jön vonat. Azt mondták, hogy kinn áll a külső vágányon valahol egy vonat, amelyik pont onnan jön. Nem tudják, hogy mikor indult, várja meg. És én leszálltam róla. Teljesen véletlen volt, hogy találkoztam vele, mert hétfőre vagy keddre vártak. Azt nem is lehet elmondani, hogy milyen volt, amikor az anyukámat egyszer csak megláttam.